

УДК 343.827

Т. Б. Ніколаєнко, канд. юрид. наук, доцент, докторант
 Національна академія Державної прикордонної служби України
 імені Богдана Хмельницького
 вул. Шевченка, 46, Хмельницький, 29003, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДИФЕРЕНЦІЙОВАНИХ УМОВ ТРИМАННЯ ЗАСУДЖЕНИХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ НА ГАУПТВАХТІ

В статті розглядається необхідність правового регулювання диференційованих умов тримання засуджених військовослужбовців, які перебувають на гауптвахті. Запропоноване авторське бачення впровадження секторів безпеки на гауптвахті Військової служби правопорядку із загальними, полегшеними та посиленими умовами тримання. Окреслена процедура регулювання змін умов тримання та їх вплив на правове становище особи. Визначені стимули для позитивної поведінки особи.

Ключові слова: засуджений військовослужбовець, гауптвахта, диференційовані умови тримання, сектори безпеки.

Постановка проблеми. Гауптвахта Військової служби правопорядку у Збройних Силах України (далі – гауптвахта) як спеціальне приміщення, яке обладнано в органах управління Служби правопорядку, призначена для забезпечення виконання покарання щодо військовослужбовців, які засуджені до арешту. Після набрання законної сили вироку суду засуджені військовослужбовці доставляються до відповідної гауптвахті зонального відділу органу управління Військової служби правопорядку у Збройних Силах України (далі – Служба правопорядку). Спеціально обладнана під умови виконання покарання, гауптвахта забезпечує належні умови для відбування покарання засудженими військовослужбовцями та сприяє ефективному досягненню цілей покарання. Однією із складових її ефективності є диференціація та індивідуалізація виконання покарання з правовими можливостями зміни умов тримання засуджених та досягнення позитивних зрушень в його особистості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням диференціації та індивідуалізації виконання покарання чималу увагу приділяли такі науковці, як: О. І. Бажанов, І. Г. Богатирьов, Т. А. Денисова, О. М. Джужа, І. І. Карпець, О. Г. Колб, С. Я. Лихова, М. С. Пузирьов, А. В. Савченко, І. А. Сперанський, А. Х. Степанюк, М. Л. Стручков, В. М. Трубников, І. С. Яковець та інші. В своїх дисертаційних та монографічних дослідженнях ними здебільшого розглядалися окремі аспекти її реалізації у виді позбавлення волі. Проте і донині залишаються не розробленими питання нормативно-правового забезпечення диференціації та індивідуалізації виконання покарань, пов'язаних з ізоляцією особи, в тому числі особи військовослужбовця, особливості її критеріїв та показників тощо.

Відсутність ґрунтовної самостійної наукової роботи з даного напрямку актуалізували обрану тему та доцільність її розроблення.

Метою статті є висвітлення особливостей диференціації та індивідуалізації виконання покарань, пов'язаних з ізоляцією особи військовослужбовця в розрізі зміни умов її тримання на гауптвахті.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до положень п. 6.1 Інструкції про порядок і умови утримання засуджених, узятих під варту та затриманих військовослужбовців, утримання засуджених військовослужбовців на гауптвахті регулюється згідно вимог даної Інструкції, норм Кримінально-виконавчого кодексу України (далі – КВК), де на засуджених до арешту на гауптвахті військовослужбовців поширюються права, обов'язки, заборони та обмеження, встановлені кримінально-виконавчим законодавством як для осіб, що відбувають покарання у виді позбавлення волі [1].

Потрапляючи в умови ізоляції, засудженим військовослужбовцям створюються необхідні умови для стимулювання їх правомірної поведінки та досягнення кінцевої мети кримінально-виконавчого законодавства, як захисту інтересів особи, суспільства, держави. Реалізація такої мети здійснюється крізь призму вирішення завдань, які стоять перед кримінально-виконавчим законодавством, зокрема, з визначенням принципів виконання кримінального покарання, де диференціація та індивідуалізація виконання покарань сприяє реалізації інших її складових.

Питання диференціації та індивідуалізації виконання покарань в юридичній літературі доволі часто перебувають в колі наукових дискусій. Але відсутність їх чіткого нормативного визначення сприяють неоднозначності трактування в кримінально-виконавчому праві та єдності підходу до поняття, суті та змісту. Не зупиняючись на детальному аналізі кожного з них, звернемо увагу на особливості забезпечення нормативно-правового регулювання диференційованих умов тримання засуджених військовослужбовців на гауптвахті.

Особи, які вчинили злочин та засуджені до покарання у виді позбавлення волі, з врахуванням особи засудженого, характеру та тяжкості вчиненого злочину, на стадії первинної класифікації підлягають розподілу їх за органами та установами виконання покарань, рівнем безпеки та умовами тримання.

Для забезпечення індивідуалізації покарання при вторинній класифікації здійснюється розподіл засуджених в самій кримінально-виконавчій установі з обранням персональних засобів та методів виховного характеру на кожного конкретного засудженого. Як зазначив М. О. Стручков, щоб індивідуалізація покарання здійснювалась в розумних межах, важливо диференціювати покарання та виправно-трудоий вплив на засуджених. Для цього доцільно встановити загальні вимоги для більш-менш однорідних груп засуджених [2, с. 21], поділивши їх на відповідні групи. Хоча умови принципу індивідуалізації виконання покарання вимагають забезпечення різних умов тримання, обсягу карального та виховного впливу стосовно кожного засудженого, але, виходячи з реальних можливостей виконання покарання, до різних категорій засуджених (в залежності від характеру та ступеня їх суспільної небезпеки, вчинених злочинів, минулої злочинної діяльності) необхідно застосовувати різний обсяг карального впливу [3].

Вироблена пенітенціарною наукою, апробована практикою така позиція знайшла своє законодавче втілення в критеріях класифікації засуджених на групи з виокремленням із загальної маси однорідних її ознак. Так, засуджені до позбавлення волі розподіляються по установах виконання покарань з роздільним триманням різних категорій осіб [4; 5]. В залежності від їх подальшої поведінки передбачається і зміна обсягу карально-виховного впливу на них. Особи, які стали на шлях виправлення, зразковою поведінкою, чесним ставленням до праці, активною участю у громадській роботі довели своє виправлення чи, навпаки, злісно порушують режим відбування покарання, становлять загрозу для оточуючих, підлягають заохоченню чи покаранню шляхом зміни умов їх тримання. І, як зазначає О. С. Єпіфанов, це спонукає засудженого до зміни своєї поведінки [6, с. 144].

Переведення особи до інших умов відбування покарання виступає механізмом регулювання обсягу реалізації щодо нього кари, забезпеченням якісного виконання засудженим своїх обов'язків, можливої нейтралізації негативної поведінки, і є одним із найефективніших елементів карально-виховного впливу [7, с. 202]. Тому його відсутність може звести нанівець даний процес.

Не дивлячись на це, даний інститут, на жаль, не знайшов свого нормативного втілення щодо осіб, засуджених до арешту.

Після одержання розпорядження суду про виконання вироку засуджені військовослужбовці направляються на гауптвахту. З дотриманням вимог роздільного тримання різних категорій осіб, вони розміщуються в камерах. На цьому етапі, на жаль, завершується забезпечення диференціації та індивідуалізації виконання покарання щодо різних умов тримання засуджених військовослужбовців. Маючи ореол дії норм КВК щодо врегулювання прав, обов'язків, заборон та обмежень аналогічно засудженим до позбавлення волі, законодавець стосовно засуджених військовослужбовців питання створення оптимальних умов

для їх виправлення шляхом диференціації умов тримання свідомо оминув. Йдучи в розріз принципам диференціації та індивідуалізації виконання покарання, ситуація, що склалася усунула стимули для засуджених військовослужбовців стати на шлях виправлення, готовності до самокерованої та правослухняної поведінки, а також запобіганню укріпленню в них прагнення до протиправної поведінки.

Засуджені військовослужбовці, які стали на шлях виправлення, зразковою поведінкою, чесним ставленням до праці та військової служби, активною участю у громадській роботі довели своє виправлення, потребують стимулювання їх поведінки. Аналогічно і ті, що злісно порушують режим відбування покарання, виявляють потяг до продовження протиправної поведінки, неодноразово застосовані до них заходи стягнення не дали позитивних результатів, чи дані особи становлять небезпеку для інших, потребують посилення умов їх тримання. Саме через існування інституту зміни умов тримання можна досягти цього.

Але однозначно не можна стверджувати, що в законодавстві відсутнє будь-яке стимулювання позитивної поведінки особи засудженого військовослужбовця чи нейтралізації його негативних проявів.

За сумлінну поведінку та зразкове ставлення до військової служби засуджені військовослужбовці можуть бути заохочені. До них, згідно Інструкції про порядок і умови утримання засуджених, узятих під варту та затриманих військовослужбовців можуть застосовуватися заходи заохочення. І навпаки, у разі порушення порядку відбування покарання підлягають стягненню [8, п. 6.18, 6.19]. Проте вказані заходи є заходами, визначені законодавством, які застосовуються за одноразові діяння особи та не тягнуть за собою відповідних тривалих змін її правового становища.

На сьогоднішній день, існування інститутів стягнення та заохочення та зміни умов тримання засудженого постійно перебувають в колі наукових дискусій. Межування їх між собою постійно викликають питання щодо їх правової природи.

Одні, підтримують позицію їх цілісності та об'єднаності, де зміна умов тримання засуджених належить до заходів заохочення та стягнення. Інші, вважають їх самостійними категоріями, які потребують спеціального регламентування [9, с. 168]. Отримавши прихильність більшості, та, будучи домінуючою в сучасній пенітенціарній науці, позиція їх самостійності отримала схвальне рішення. Відповідно, застосування заходів заохочення та стягнення можливе за одноразові позитивні чи негативні вчинки засудженого, які не тягнуть за собою тривалої зміни правового становища останнього. Вони надають чи позбавляють засудженого відповідного права лише одноразово [5, ст. 130, 132]. Зміна ж умов тримання є відповідною реакцією на змінену та таку, що стала постійною позитивною чи негативною поведінкою засудженого.

Тобто у випадку становлення засудженого до позбавлення волі (виділено автором) на шлях виправлення чи злісного порушення ним режиму відбування покарання, останній підлягає зміні умов його тримання. В той самий час, якщо засудженим є військовослужбовець, що відбуває покарання у виді арешту, і також став на шлях виправлення чи грубо порушує порядок відбування покарання, до нього застосовуються лише заходи заохочення чи стягнення. Відповідно відбувається ототожнення різних правових інститутів щодо осіб, які відбувають покарання, пов'язані з їх ізоляцією, а також упередженість ставлення до них. Тому задля уникнення цього, в кримінально-виконавчому правовому полі необхідно чітко відмежувати умови застосування заходів заохочення та стягнення до засуджених військовослужбовців, які тримаються на гауптвахті та стимули їх поведінки для реалізації диференційованих умов тримання.

Насамперед, це полягає у доцільності впровадження диференційованих умов тримання для різних категорій засуджених військовослужбовців. В залежності від поведінки засудженого військовослужбовця під час відбування покарання, його бажання стати на шлях виправлення, ставлення до праці, військової служби, соціально-виховної роботи тощо передбачити можливість переведення його до інших умов тримання. Визначити диференційовані сектори безпеки з різними умовами тримання. Регламентувати критерії виправлення особи для застосування полегшених умов тримання та підстави – для їх посилення. Встановити

моральні та матеріальні стимули для позитивної поведінки особи. Окреслити процедуру регулювання зміни умов тримання та гарантії неупередженості її реалізації.

З моменту прибуття особи засудженого військовослужбовця на гауптвахту протягом доби необхідно ретельно вивчити особистісні характеристики особи засудженого, обставини, що визначають характер вчиненого діяння, його спрямованість, криміногенну зараженість особистості, ставлення до умов відбування покарання, рівня педагогічної занедбаності та моральної деформації тощо з формуванням подальших пропозицій розміщення засудженого у відповідному секторі безпеки. Для об'єктивності прийняття рішення та виваженого підходу до засудженого, під час прийому останнього начальнику гауптвахти доцільно залучати фахівця із соціально-психологічної служби. По завершенню прийому приймається рішення щодо направлення засудженого у відповідний сектор. У разі відсутності зауважень та пропозицій щодо особливостей умов тримання засудженого, останній направляється для відбування покарання в сектор із загальними умовами утримання.

В подальшому, в залежності від поведінки засудженого під час відбування покарання, останній може піддаватися зміні умов його тримання. Якщо він став на шлях виправлення, зразковою поведінкою, чесним ставленням до праці, військової служби, активною участю у громадській діяльності довів своє виправлення, то за рішенням начальника гауптвахти (у погодженні із працівником соціально-психологічної служби) може бути заохочений шляхом переведення до сектору із полегшеними умовами тримання. І навпаки, особи, які злісно порушують режим відбування покарання, виявили потяг до продовження протиправної поведінки, щодо них неодноразово застосувалися заходи стягнення, що не дали позитивних результатів, становлять небезпеку для інших – потребують посилення умов їх тримання. В будь-якому випадку така зміна супроводжуватиметься зміною обсягу правообмежень особи.

При переведенні засудженого в сектор із посиленими умовами тримання, правове становище останнього зазнає більш суворі умови ізоляції та звуження обсягу правообмежень. Зокрема, засуджений поміщається в одиночну камеру, щодо нього зменшується обсяг розміру коштів для витрат на придбання продуктів харчування, літератури, письмового приладдя і предметів першої потреби; тривалості та періодичності короткострокових та тривалих побачень. При цьому особа не може претендувати на умовно-дострокове звільнення від відбування покарання та втрачає можливість зарахування часу відбування арешту до загального строку військової служби. Але при сумлінній поведінці та належному ставленні до праці, військової служби, у разі доведення свого виправлення засуджений може претендувати на переведення в сектор із загальними умовами тримання.

Аналогічно це стосується і при зміні умов тримання в бік пом'якшення.

В секторі із полегшеними умовами тримання особа відчуває полегшення режиму утримання. Це стосується збільшення обсягу наданих прав, зокрема, щодо розміру коштів для витрат на придбання продуктів харчування, літератури, письмового приладдя і предметів першої потреби; тривалості щоденної прогулянки; короткострокових та тривалих побачень. Крім того, особа отримує додатковий стимул у вигляді можливості умовно-дострокового звільнення від відбування покарання та зарахування часу відбування арешту до загального строку військової служби. Але даний процес є тривалий та потребує певного часу для відображення реальних позитивних змін в поведінці засудженого. Тому для його результативності необхідно визначити термін, відбуття якого слугуватиме підставою для застосування зміни умов тримання. Найбільш реальним варіантом є фактичне відбуття засудженим не менш однієї третини строку покарання, призначеного судом.

Для забезпечення об'єктивності та неупередженості прийняття рішення щодо переведення особи в інший сектор, передбачити його реалізацію шляхом покладається на начальника гауптвахти його остаточності на підставі висновку працівника соціально-психологічної служб щодо доцільності його застосування.

Таке врегулювання порядку диференційованих умов тримання засуджених військовослужбовців на гауптвахті вирішить питання самостійності існування інституту, зміни умов тримання та ефективності досягнення мети покарання.

Поряд з цим, зміна умов тримання засуджених може полягати також і у переведенні засудженого до іншого місця відбування покарання.

Для забезпечення особистої безпеки засудженого чи безпеки інших військовослужбовців, попередженню вчинення правопорушень з боку засуджених чи інших осіб, а також запобіганню втеч чи вчиненню інших злочинів з боку командування можуть бути вжиті відповідні заходи. У разі необхідності захисту військовослужбовців, інших осіб, в умовах самозахисту від нападу та інших дій, що створюють загрозу їх життю або здоров'ю; для припинення масових безпорядків у військових частинах, групових порушень громадського порядку військовослужбовцями; для відбиття нападу без застосування зброї, звільнення у разі захоплення військовослужбовцями Служби правопорядку дозволяється застосовувати спеціальні засоби [10]. Інші заходи забезпечення безпеки засудженого військовослужбовця законодавством не встановлено. Але особливості їх правового статусу потребують такого врегулювання.

Перебуваючи у статусі засудженого військовослужбовці, останні продовжують виконувати свій військовий обов'язок. В межах своєї компетенції, володіючи інформацією з обмеженим доступом, відповідно до попередньої займаної посади, місця несення служби, військового звання тощо вони можуть впливати на інших засуджених. Поряд з цим, за наявності інших виняткових обставин, що можуть перешкоджати в подальшому відбуванню покарання засудженим в даному місці, виникає необхідність переведення його до інших місць (зокрема, гауптвахти іншого зонального відділу). Хоча окремі вчені, наприклад, А. М. Авраменко, зазначають, що таке переведення є недоречним. Роздільність тримання засуджених по камерах є достатнім для забезпечення його безпеки. У випадку загрози останньому достатнім буде переведення засудженого в іншу камеру [11, с. 97]. Але, як зазначалось вище, з врахуванням наявних обставин, даний захід щодо засуджених військовослужбовців не завжди може дати ефективний та позитивний результат. Поміщення останнього з повною ізоляцією від інших в одиночну камеру стане проявом порушення вимог тримання засуджених.

Тому, виходом з цієї ситуації, стане врахування позитивного досвіду його регулювання положеннями Інструкції про порядок і умови відбування арешту засудженими військовослужбовцями від 2002 р. відповідно до якої, у випадку забезпечення особистої безпеки, а також за інших виключних обставин, що перешкоджають подальшому знаходженню засудженого у даній гауптвахті (камері) допускається можливість переведення останнього з однієї гарнізонної гауптвахти до іншої [12, абз.1 ч.1]. Впровадження такої позиції сприятиме, насамперед, забезпеченню безпеки засуджених військовослужбовців, а також диференціації умов тримання засуджених шляхом переведення їх до іншої гауптвахти.

Висновки. Таким чином, підсумовуючи вищевикладене можна зробити наступні висновки. Для забезпечення диференціації та індивідуалізації виконання покарань, пов'язаних з ізоляцією особи військовослужбовця необхідно врегулювати правові аспекти зміни умов їх тримання. Передбачити на гауптвахтах Служби правопорядку, де тримаються засуджені військовослужбовці сектори безпеки із різними умовами тримання. Перебування в кожному секторі регулюється відповідною зміною режиму утримання та обсягом правообмежень для засудженого. Підставами для переводу у сектори є поведінка засудженого під час відбування покарання та відбуття ним певного строку.

Для об'єктивності та неупередженості прийняття рішень щодо зміни умов тримання засуджених, покласти його виконання та начальника гауптвахти з врахуванням думки працівника соціально-психологічної служб щодо доцільності.

Список літератури

1. Зміни до Інструкції про порядок і умови утримання засуджених, узятих під варту та затриманих військовослужбовців: Наказ Міністерства оборони України від 22.08.2014 р. – № 563/ Офіційний вісник України, 2014. – № 77. – С. 342. – Ст. 2204.
2. Стручков Н.А. Курс исправительно-трудового права: проблемы Особенной части. М.: Юрид. лит, 1985. – 256 с.
3. Коваленко В.В. Классификация лиц, впервые осужденных к лишению свободы, и проблемы дифференциации исполнения наказания в исправительно-трудовых колониях: автореф. дис.... канд. юрид. наук. – К., 1991. – 20 с.

4. Інструкція про порядок розподілу, направлення та переведення для відбування покарання осіб, засуджених до позбавлення волі: Наказ Міністерства юстиції України від 08.02.2012 р. № 222/5 // Офіційний веб-портал Верховної Ради. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0213-12> (дата звернення: 12.02.2017).
5. Кримінально-виконавчий кодекс України: Закон України від 11.07.2003 р. № 1129-IV// Офіційний веб-портал Верховної Ради. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1129-15> (дата звернення: 12.02.2017).
6. Епифанов О. С. Уголовно-правовое регулирование в механизме правового воздействия на осужденных мужчин, отбывающих наказание в исправительных колониях общего и строгого режимов: дис. канд. юрид. наук: 12.00.08. – Рязань, 2003. – 269 с.
7. Чучілін М. І. Прогресивна система відбування покарання у виді позбавлення волі на певний строк: дис... канд. юрид. наук: 12.00.08. – Х., 2004. – 195 с.
8. Інструкція про порядок і умови утримання засуджених, узятих під варту та затриманих військовослужбовців: Наказ Міністерства оборони України від 26.09.2013 р. № 656 // Офіційний веб-портал Верховної Ради. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1775-13> (дата звернення: 14.02.2017).
9. Бажанов О. И. Прогрессивная система исполнения наказания. – Мн.: Наука и техника, 1981. – 168 с.
10. Правила застосування спеціальних засобів військовослужбовцями Військової служби правопорядку у Збройних Силах України під час здійснення службових обов'язків: Постанова Кабінету Міністрів України від 18.01.2013 р. № 83 // Офіційний веб-портал Верховної Ради. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/83-2003-п> (дата звернення: 14.02.2017).
11. Авраменко А. В. Кримінально-виконавча характеристика покарання у виді арешту: дис.. канд. юрид. наук. – Дніпропетровськ, 2011. – 232 с.
12. Інструкція про порядок і умови відбування арешту засудженими військовослужбовцями: Наказ Міністерства оборони України від 26.02.2002 р. № 81 // Офіційний веб-портал Верховної Ради. Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0357-02> (дата звернення: 14.02.2017).

Стаття надійшла 25.02.2017 р.

Т. Б. Николаенко, канд. юрид. наук, доцент, докторант
Национальная академия Государственной пограничной службы Украины
имени Богдана Хмельницкого
ул. Шевченко, 46, Хмельницкий, Украина, 29003

ОСОБЕННОСТИ ОБЕСПЕЧЕНИЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ДИФФЕРЕНЦИРОВАННЫХ УСЛОВИЙ СОДЕРЖАНИЯ ОСУЖДЕННЫХ ВОЕННОСЛУЖАЩИХ НА ГАУПТВАХТЕ

Резюме

В статье рассматривается целесообразность правового регулирования дифференцированных условий содержания осужденных военнослужащих, находящихся на гауптвахте.

В зависимости от поведения осужденного военнослужащего в период отбывания наказания в виде ареста с содержанием на гауптвахте, его желание стать на путь исправления, отношения к труду, военной службе, социально-воспитательной работе и др. предлагается внедрение института изменения условий содержания осужденного.

С момента прибытия личности осужденного военнослужащего на гауптвахту, после изучения его личностных характеристик, обстоятельств, определяющих характер совершенного деяния необходимо принять решение о размещении осужденного в соответствующем секторе безопасности.

В зависимости от дальнейшего поведения осужденного, он может подвергаться изменению условий содержания. Основаниями для перевода в сектора с усиленными или облегченными условиями содержания, является поведение осужденного и отбытие им определенного срока наказания.

Пребывание в каждом секторе безопасности определяется соответствующими изменениями режима содержания и объемом правоограничений для осужденного.

Для объективности и беспристрастности принятия решения, предлагается возложить его выполнение на начальника гауптвахты с учетом позиции сотрудника социально-психологической службы.

Для обеспечения личной безопасности осужденного или безопасности других военнослужащих, предупреждения совершения правонарушений со стороны осужденных или иных лиц, а также предотвращения побегов или совершения других преступлений предлагается установить возможность перевода осужденного в другую гауптвахту для дальнейшего отбывания им наказания.

Ключевые слова: осужденный военнослужащий, гауптвахта, дифференцированные условия содержания, сектора безопасности.

T. B. Nikolaienko, Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor, Doctoral
National Academy of the State Border Guard Service of Ukraine
Named after Bohdan Khmelnytsky
Shevchenko street, 46, Khmelnytsky, Ukraine, 29003

THE PECULIARITIES OF ENSURING STANDARD REGULATION OF THE VARIED CONDITIONS OF THE CONVICTED MILITARY DETENTION IN THE DISCIPLINARY CELL

Summary

The article deals with the standard regulation of the varied conditions of the convicted military detention in the disciplinary cell expediency. Depending on the behavior of the convicted military when enduring the 'detention in the disciplinary cell' punishment, his desire to change, his attitude to work, military service, social and morale building, etc implementing of the convicted detention conditions change institute has been suggested.

Since arrival of the convicted military to the disciplinary cell, after his personal characteristics and the conditions of the crime committed examination, it is necessary to make decision on stationing the convicted in a particular security sector.

Depending on the further behavior of the convicted, the conditions of his detention may be changed. The behavior of the convicted and enduring a certain term of punishment by him can be the grounds for transfer to the sectors with intensified or simplified conditions.

The stay in every security sector will be regulated by a respective change of the detention security and the number of right limitations for the convicted.

For the objectivity and disaffection in decision making the author suggests imposing this duty on the confinement officer with account of the social and psychology service worker position.

To provide the personal security to the convicted military of other military, to prevent violations from the convicted and other persons, as well as to prevent break-outs or committing other crimes it has been suggested to implement the possibility of transfer of the convicted to another disciplinary cell for the further punishment enduring.

Key words: convicted military, disciplinary cell, varied detention conditions, security sectors.